

Εσπερινός της Αποκαθλώσεως στη Μακεδονίτισσα Λευκωσίας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Μέσα στη χαρμολύπη της Μεγάλης Παρασκευής, που εμπνέει η ιεροπρέπεια των τελουμένων και των ψαλλομένων, αφού τελέστηκε η ακολουθία των Μεγάλων Δεσποτικών Ωρών, ακολούθησε ο Εσπερινός του Μεγάλου Σαββάτου. Ο εν λόγω Εσπερινός λέγεται και της Αποκαθλώσεως του Σώματος του Σωτήρος Χριστού από το Σταυρό.

Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος προέστη τόσο της Ακολουθίας των Μεγάλων Δεσποτικών Ωρών όσο και του Εσπερινού της Αποκαθλώσεως στον Ιερό Ναό των Αγίων Πάντων στη Μακεδονίτισσα. Τον πλαισίωσαν, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνσταντίνος Βασιλείου και οι Διάκονοι π. Ανδρέας Ματέι και π. Ιωάννης Τεβετζιής.

Σε σύντομη ομιλία του, ο Επίσκοπος Μεσαορίας, ανάμεσα στις δύο ακολουθίες, αναφέρθηκε στο νόημα των τελουμένων ακολουθιών, στα ιστορικά γεγονότα και

τη σημασία της δικής μας συνειδητής συμμετοχής. Η δική μας ελεύθερη επιλογή συμμετοχής στις αγιαστικές πράξεις της Εκκλησίας θα μάς βοηθήσει να συγχωρούμε, να αγαπούμε και να εργαζόμαστε αθόρυβα και έντιμα “εξαγοραζόμενοι τον καιρό”.

Μέσα στην Εκκλησία βιώνουμε έντονα τη φανέρωση του αποκεκαλυμμένου Θεού όταν έχουμε συνείδηση της παντοδυναμίας του Θεού. Ο Σταυρός του Κυρίου παραμένει το σημείο αναφοράς για όλους τους πιστούς. Είναι το μέτρο και το μέγεθος αποτίμησης της δικής μας αντιμετώπισης όλων εκείνων της καθημερινότητάς μας.

Προτού ολοκληρωθεί η Ακολουθία, προβάλλει ο Επιτάφιος, ο οποίος λιτανεύεται και οι πιστοί επικαλούνται την ευλογία του Τριαδικού Θεού.

Στο τέλος της λιτανείας τοποθετήθηκε από τον Επίσκοπο η εικόνα του Ιερού Σκηνώματος, ο Επιτάφιος στο στολισμένο με άνθη κουβούκλιο. Τότε εψάλη το Δοξαστικό των αποστίχων: «Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον, τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου, σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν γυμνὸν ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμáμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο ... Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν Ταφὴν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι».

Σήμερα, βιώνουμε ως λύπη το θάνατο και ως χαρά την ανάσταση. Μαζί με τον αναστημένο Ιησού Χριστό, προσδοκούμε την ανάστασή μας από τα πάθη και τις δοκιμασίες της πατρίδας μας, τις δυσκολίες και αστάθειες που επιφέρει η καθημερινότητάς μας.

